

[Finansministeren.]

henvendelse til mig her ikke så meget går på, at man skulle slette restancerne, som at man skulle være mere lempelig ved inddrivelsen. Det er helt overladt til kommunerne at anvende de forskellige inddrivelsesmidler, og kommunerne har vistnok selv den opfattelse, at man hellere må få det hurtigt overstået end gøre det til noget sejpineri, der skal stå på i årevis, med inddrivelse af de gamle skatterestancer. De foretager derfor de løntilbageholdelser, som de kan gøre efter kildeskatteloven, men det er klart, at når der kommer skatteindeholdelse i lønnen ud over kildeskattetrækket, bliver det føleligt for mange familier, og det har måske nok givet anledning til noget af den uro, vi har haft ved kildeskattens start.

Til hr. Poul Dam har jeg ikke mange bemærkninger. Jeg ved naturligvis godt, at der kan være og er opstået i vor politiske historie tilfælde, hvor der har været en saglig begrundelse for en midlertidig bevillingslovs vedtagelse her i det høje ting. Men jeg har vanskeligt ved at se, at der skulle være en sådan saglig begrundelse i den nuværende situation. I de fortilfælde vedrørende byggestop og anlægsstop, jeg har nævnt, skete det i flere tilfælde efter finanslovens vedtagelse. Her har vi dog fremlagt det og offentliggjort det på et tidspunkt, hvor det kunne gøres til genstand for en behandling, bl. a. i denne debat i dag.

Jeg mener ikke, der i øvrigt ved finanslovsforslagets tilblivelse har været noget ekstraordinært. Jeg erkender, at der er mange usikkerhedsmomenter, fordi vi går over til et nyt skattesystem, men det skulle i så fald føre til, at vi slet ikke skulle have nogen finanslov i de år, hvor alting er usikkert, og hvor vi ikke har erfaringer for, hvornår folk vil betale deres skatter, og hvordan de gør det, og hvordan indbetalingerne finder sted. Men vi skal jo have denne finanslov. En midlertidig bevillingslov kan vi ikke vedtage for et helt år, for så er finansloven jo også kun en midlertidig lov, den gælder jo også kun et helt år. Det er jo meningen, den midlertidige lov skal afløses af en rigtig finanslov, der kan gælde for hele finansåret.

Men jeg mener ikke, der er ekstraordinære omstændigheder, der sagligt kan begrunde hr. Poul Dams skridt, og jeg mener også,

det mest var en polemisk begrundelse, han gav for det, en bedømmelse sprunget ud af hans kritiske holdning over for regeringen, som ikke vil kunne tage, at dette finanslovsforslag bliver tilbagevist til udvalgsbehandling her ved tredje behandling, hvilket ville medføre, at det i realiteten ikke blev vedtaget, som det skal, inden 1. april.

Hr. Sigsgaard var ked af det svar, jeg har givet ham på hans brev, og var ked af, at jeg havde forelagt det for forsvarsministeren. Jeg ved ikke; hvis det ikke ligefrem skal dreje sig om retslige undersøgelser, er det vel rimeligt, at en minister, som får en henvendelse vedrørende en anden ministers forhold og tjeneste, overgiver det til denne minister og får redegørelsen fra ham, som han så viderebringer. Det synes jeg i og for sig er en ganske rimelig fremgangsmåde. Det står jo enhver folketingsmand frit for at henvende sig andre steder, hvis han vil have uvildige undersøgelser. Man kan gå til en af statsrevisorerne og lade statsrevisorerne se på tilfældet. Man kan vel også benytte sig af andre muligheder, såfremt man mener, at der er begået administrativt misbrug.

Men bag selve denne brevveksling ligger jo et problem, som ikke specielt skal nævnes i forhold til forsvarsministeriet, men til alle bevillingskonti, det problem, om ikke der er en tendens i vor offentlige administration til at bruge bevillingerne op i marts måned. Det er i og for sig et kritisk spørgsmål, om vi ikke er nødt til at drøfte, om vi kan finde veje for, at der ikke sker dette pres for at bruge bevillingerne, fordi finansåret løber ud. Vi har den strenge bevillingspraksis, at det, der ikke er brugt den 31. marts, ikke længere er bevilget, og man må enten søge genbevilling på finansloven, eller også er restbeløbet bortfaldet. Denne strenge praksis vil naturligvis medføre, at mange styrelsesgrene vil se deres interesse i at få brugt bevillingerne op, måske også af frygt for, at ubenyttede bevillinger skal medføre en nedskæring af bevillingerne i fremtiden. Jeg vil meget gerne underkaste det problem en nøjere analyse og meget gerne forhandle det med finansudvalget for at se, om det kunne føre til ændringer i vores bevillingspraksis.

Men så vil jeg da gerne med de beklagelser og undskyldninger, jeg har givet ved denne lejlighed, endnu en gang takke, fordi